

(Ἐτοι μιλεῖ καὶ οἱ χρευσταὶ προβαίνοντα τολμηρά
μὲς στοῦ χροῦ τὸ σφῆγος,
καὶ ἀλλὰ δεντέρα προσθήλε Σιδηρᾶ,
καὶ ὅλους τοὺς πάνει φίγος.)

ΕΚ2^η Βεντέρα Ηρόων μὲ ρομψαίαν ἀστραπῆς.

Μὲ Προσωπεῖον Σιδηροῦν καὶ ἔγω παρακορδύω...
βαρδάται καὶ οᾶς θραγα... συνδυασμοὶς σκαρόνω.
Ἄλτι ! ξεφανίζω σήμερα μὲ μάγνη βρημερίδα.
δποῦ θὰ κάη μερικοῦς; νὰ βγάλουν δηγυρίδα.

Ἄλτ, Κόντε, ποῦ τὸ Σύνταγμα τόκανες γὰρ τὸ κάρρο
καὶ ὥπας ἔγω δὲν τὸ φρουρεῖς...
τὸ προσωπεῖον ποῦ φορεῖς
μὲ προσωπεῖον οιδηροῦν ἔγω θὰ τὸ τρακάρω.

Ἄλτ, Κόντε, τῆς ρεπούμπλικας φορήσουν τὸ γυνούδιον,
διστρός τὸν οἰδηρον' στῆς κάλπας θ' ἀντικρούσση.
Ἄλτ, Κόντε χαρούτθεντε, ποῦ μὲ κιττᾶς σῶν Αρχῆς,
ἄλτ, ποῦ δὲν ιδλικά ποτὲ διάλινοι νὰ πάρησ.

Ἄλτ λα, ποῦ μᾶς διέλυνες χωρὶς κανένα λόγο,
ἄλτ, οιδηρὲ, ποῦ μ' ἕκανες τὰ οἰδέα νὰ τρώγω,
καὶ σὲ Μεσσηγᾶ καὶ Ρούμελη νὰ πάω νὰ κηρύξω
πᾶς χώτειη τὴν ξαπάθα καὶ πρέπει νὰ σὲ φέξω.

Ἄλτ, Κόντε, ποῦ σὲ οικάζουνε βαρεῖς σανίδια γροῦποι,
θὰ φάγ' η μιγάς οἴδεμα καὶ ἀτάσιλι τὸ κουνοῦπι.
Ἄλτ τὴν Ἀρχή μ' ἀρέσουντε τὰ Στεμματα καὶ οἱ Θρόνοι,
ἄλτ, δποῦ θέλεις οιδηροῦν νὰ γίνεται Καγκελάριος.

Ἄλτ, Κόντε, ποῦ μὲ οιδηρᾶν μορφάεις προσωπίδα,
καὶ τοσαὶ καὶ τοσῷ ἀναγκασθῶ νὰ δράξω τὴν σανίδα.
Γιὰ τὴν Ἀρχή μ' ἀρέσουντε τὰ Στεμματα καὶ οἱ Θρόνοι,
γιὰ τὴν Ἀγιοποίησιν μ' ἀρέπει τὸ καδρόνι.

(Εἶπε καὶ γέα τὸν χρόνον κατέλαβε τρομάρα,
καὶ δι Φασουλῆς δι πονηρός
εἶπε καὶ εἰς τούτον τολμηρός:
σ' ἔγνωμα, σ' ἔγνωμα, καὶ ποῦ τὴν πᾶς τὴν κλάδα;
Ο Ράλης είναι, βρέπε παιδάρι, πονάνι πολλάνι κουμπάρος,
καὶ διοι δεροβούθηνας καὶ ἐπήγαν πάλι θάρρος,
καὶ ἔνας μονγγός μὲ σχήματα πολλῶς διενοχόφερος,
καὶ δι Φασουλῆς σὰν ἔξιπτος εθόδης τὸν ἀτεγνώσιος.)

Φ.— "Ιτε, μετημφεσμένοι, καὶ ἔπεις δρχίση κοινιγόν,
θέλχωμ' ἔλλογαται καὶ κάλπαις μὲ τὰ βάγα τῶν βαγιῶν,
καὶ ἔκκητησαις μικραῖς μεγάλαις σῶν ταβέρναις θὰ γενοῦν
καὶ ὑποψήφιοι πατέρες ψηφοφόρους θὰ κερδοῦν.

Τοῦ μπενορῆ τοῦ Διονόσου θὰ τελέσουμεν θυσίας,
δὲν θ' ἀκούσεται πατάκες καὶ γαλιμαδίων ἥχούς,
δὲν θὰ φάλουν τὸν Νύμφων τὸν γλυκὺν τῆς Ἐκκλησίας,
μὲν θὰ φάλουν τοὺς Νύμφων τῆς Βουλῆς τῆς προσευχοῦ..

Λάβαρα θὰ κυματίσουν τῆς ἀνοίκεως τὰς αὔρας;
καὶ δι σωτήρως ἄγον
σωτηρίων ἐκλογῶν
θὰ συμπέσῃ λὲν ἐφέτος μὲ τὴν ἐστήν τῆς Λαός,
καὶ σκιαὶ σεπτῶν προγόνων τὰ μνῆματα των θ' ἀρχαίουν,
καὶ θὰ τρέξουν νὰ ψηφίσουν.

Ἐκλογαῖς, γιορταῖς τῆς Λαός, ἑρδομάδες τῶν πατῶν,
τί πανόραμα καὶ τοῦτο πρὸ καλὸ μῆδον τὸν Θάων.

Στοιχοὶ πολέμων τὸν καρδ
αλδοῖσος δισσας γερδ
στὴ Βουλῆ τὴ σπαθοφόρα,
καὶ ἀλλὰ θὰ μᾶς φέρουν τώρα.

Ποιὸς εἶδε πρόσινο δεντρό,
— πόσοις τὴν ξαπάθα γονιφή !,—
καὶ στὴν κορφῇ μαλάματα
— τὶ συμφοραῖς καὶ μαλάματα !—

Ποιὸς εἶδε θηλυκό παπᾶ καὶ δράμο γκαστρωμένο,
ποιὸς εἶδε καὶ συνδυασμό στῆς ἔκλογας παρθένο.
Χορεύεις δὲν συνδυασμοῖς, καὶ δι Φασουλῆς δι μόνης
ζευκοροτεῖ συνδυασμῶν μεζοπαθένων μίλεις.

Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἔκσκοτοις στὸν χρευνάς στεφάνους
καὶ ὑπονηφόρων ἔξοδα καὶ μόχθους ἔξιστορες,
καὶ δι Καραπάνως μ' ἀλλούς δρό προσῆλθε Καραπάνως,
καὶ δι Φασουλῆς αὐτοτιγμει καὶ ἔκεινον τὸν δηγώδωμα.

Μάδ' φώναξε καὶ δι Φασουλῆ μὲ κόκκινο φουστάνι :
πολλὸς καλὸ μὲ τὸν χροῦς περάσεις καὶ ἐφέτος,
καὶ μία προσοπίς χαλκῆ περιέργως ἐφάρη,
καὶ δι Φασουλῆς κατάλαβε πάντας τὴν δηρομάτεος.

Μηδέμο, τοῦ λέγει, πίτενχες, καὶ τοδιφεῖς τὸ χέρι,
καὶ δι Περικλῆς δι μακαρᾶς μὲ τὸν χυδαίον τρόπους
τὴν προσωπίδα τὴν χαλμῆν στὸ πλήθος παριφέρει,
καὶ χαληπορόσωπος γελᾶτις τὸν οἰδηροποσόπους.

Καὶ δι παλάος ἐτελείωνα μὲ βρόντο δυνατὸ^τ
καπορας τραγῆς Σινχρόςας...
δὲν είχανε πειρέλαιο καὶ δι λάμπαις δημετό^τ
καὶ ἔσθισαν πρὸν τῆς φωτας.

Καὶ καμπόσιες ποικιλίαις,
μὲ διλλούς λόγους δηγιαλίαις.

Εἰς τὸν Ποταμὸν Κυθήρων γάμοι πατριαρχικοὶ ..
δι Μανώλης δι Κουνούλης, πονᾶντος τὴν Ἀμερική,
καὶ δι Ρεγγίνα τοῦ Μπαβέα, πονχεὶς καὶ ἀρετή καὶ χάρι,
μὲ πολλαῖς εὐχαῖς διπλῶν έγιναν χροῦς ζευγάρι.
Καὶ τὸν Κάππα τὸν Κουνούλη τὸν ἔμανεν κουμπάρο...
καφίμα ποὺ καὶ ἔγω δὲν ήμουν τὰ κουφίτια των νὰ πάρω.